

Arrest

nr. 284 998 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2021 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, alwaar hij gearresteerd werd wegens zijn betrokkenheid bij mensensmokkel.

Op 12 oktober 2021 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens voormelde feiten.

Op 21 oktober 2021 bleek uit EUODAC dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken, dewelke op 30 januari 2017 te Griekenland en op 16 april 2018 te Duitsland waren genomen, telkens naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming.

Op 21 oktober 2021 werd een terugnameverzoek gericht door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Duitse autoriteiten in het kader van de Dublin III-verordening.

Op 25 oktober 2021 aanvaardden de Duitse autoriteiten de terugname van verzoeker, in overeenstemming met artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 13 december 2021 communiceerden de Duitse autoriteiten dat het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en zijn familie werd geweigerd omdat ze een beschermingsstatus in Griekenland hebben.

Op 16 december 2021 bevestigden de Griekse autoriteiten dat aan verzoeker in Griekenland op 21 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend.

Op 4 mei 2022 meldde de Duitse autoriteiten dat een overdracht van verzoeker niet meer mogelijk was, gelet op het verstrijken van de overdrachtstermijn overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-verordening.

Op 22 juni 2022 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 7 maanden met uitstel gedurende 5 jaar.

Op 8 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: A. Voornaam: H. Geboortedatum: [...]1979

Geboorteplaats: / Nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-hulp verleend, feit waarvoor hij op 22.06.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 7 maand met uitstel 5 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij te De Panne en bij samenhang elders in het Rijk en te Frankrijk en Duitsland, in de periode van 01.06.2021 tot en met 12/10/2022 zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel, ten nadele van nog nader te identificeren personen.

Zo bleek betrokkene bestuurder te zijn van het voertuig Ford Galaxy met Franse nummerplaat waarin verschillende voorwerpen werden aangetroffen, dienstig voor deze vorm van mensensmokkel en meer bepaald buitenboordmotoren, bidons brandstof en verpakkingen met plastic/isimo.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand en 15 dagen in België te verblijven (zie hoorrecht van 19.11.2021)

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-hulp verleend, feit waarvoor hij op 22.06.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 7 maand met uitstel 5jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij te De Panne en bij samenhang elders in het Rijk en te Frankrijk en Duitsland, in de periode van 01.06.2021 tot en met 12/10/2022 zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel, ten nadele van nog nader te identificeren personen.

Zo bleek betrokkene bestuurder te zijn van het voertuig Ford Galaxy met Franse nummerplaat waarin verschillende voorwerpen werden aangetroffen, dienstig voor deze vorm van mensensmokkel en meer bepaald buitenboordmotoren, bidons brandstof en verpakkingen met plastic/isimo.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 19.11.2021 in het bijzijn van de terugkeerbegeleider, sinds 1 maand en 15 dagen in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn

identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en /of minderjarige kinderen in België te hebben en niet wenst terug te keren naar Irak omdat hij er problemen heeft. Hij wenst wel terug te keren naar Duitsland alwaar hij asiel heeft aangevraagd. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn broer, A. H. S. hem éénmaal kwam bezoeken in november 2021. Op basis van de beschikbare informatie is deze laatste niet terug te vinden in onze bestanden. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar het land van verblijf een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-hulp verleend, feit waarvoor hij op 22.06.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 7 maand met uitstel 5 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij te De Panne en bij samenhang elders in het Rijk en te Frankrijk en Duitsland, in de periode van 01.06.2021 tot en met 12/10/2022 zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel, ten nadele van nog nader te identificeren personen.

Zo bleek betrokkene bestuurder te zijn van het voertuig Ford Galaxy met Franse nummerplaat waarin verschillende voorwerpen werden aangetroffen, dienstig voor deze vorm van mensensmokkel en meer bepaald buitenboordmotoren, bidons brandstof en verpakkingen met plastic/isimo. Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen oor misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

*Betrokkene beweert sinds 1 maand en 15 dagen in België te verblijven (zie hoorrecht van 19.11.2021)
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

[...]

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 10.08.2022 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum."

*Op 8 augustus 2022 legde de gemachtigde een inreisverbod van tien jaar op aan verzoeker.
Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:*

"Aan de Heer:

Naam: A. Voornaam: H. Geboortedatum: [...]1979

Geboorteplaats: / Nationaliteit: Irak

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.08.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 19.11.2021 in het bijzijn van de terugkeerbegeleider, sinds 1 maand en 15 dagen in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en /of minderjarige kinderen in België te hebben en niet wenst terug te keren naar' Irak omdat hij er problemen heeft. Hij wenst wel terug te keren naar Duitsland alwaar hij asiel heeft aangevraagd. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn broer, A. H. S. hem éénmaal kwam bezoeken in november 2021. Op basis van de beschikbare informatie is deze laatste niet terug te vinden in onze bestanden. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar het land van verblijf een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-hulp verleend, feit waarvoor hij op 22.06.2022 wed veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 7 maand met uitstel 5 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij te De Panne en bij samenhang elders in het Rijk en te Frankrijk en Duitsland, in de periode van 01.06.2021 tot en met 12/10/2022 zich schuldig

heeft gemaakt aan mensensmokkel, ten nadele van nog nader te identificeren personen. Zo bleek betrokkene bestuurder te zijn van het voertuig Ford Galaxy met Franse nummerplaat waarin verschillende voorwerpen werden aangetroffen, dienstig voor deze vorm van mensensmokkel en meer bepaald buitenboordmotoren, bidons brandstof en verpakkingen met plastic/isimo.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevallen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat het winstgevend karakter van het misdadige gedrag van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Op 28 september 2022 werd verzoeker gerepatriëerd naar Griekenland.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de eerste bestreden beslissing, zijnde de bijlage 13septies, bevat deze een beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van het non-refoulementbeginsel en van het respect voor de menselijke waardigheid.

Hij licht het middel toe als volgt:

“5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten, dit zelfs zonder dat er nog een termijn voor vrijwillig vertrek kan toegekend worden.

- 5.1.1. Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹

- 5.1.2. Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

(1 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013.)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet (reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten (zie verder 5.2.1.) en het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet (reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan (zie verder 5.2.2.).

- 5.2.1.

Artikel 7 bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De dienst vreemdelingenzaken kan een vreemdeling terug naar de grens leiden, maar heeft hier geenszins een verplichting. Zij dient dit dan ook uitgebreid te motiveren, gelet op de discretionaire bevoegdheid.

De aanhouding is enkel aan de orde, indien geen minder dwingende maatregelen doeltreffend zijn.

Bijgevolg dient er ook gemotiveerd te worden, waarom er geen minderverregaande maatregelen aan de orde zijn.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissingen en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van de verzoeker. Noch motiveert ze afdoende waarom ze overgaat tot huidige verregaande maatregel.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert simpelweg dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort of geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat tevens gelet op zijn gedrag er geacht wordt dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou kunnen schaden.

Verzoeker heeft immers duidelijk bij zijn hoorrecht laten weten dat hij, samen met zijn gezin, een lopende asielpcedure heeft in Duitsland. De asielpcedure dient teneinde te kunnen nagaan of er in hoofde van verzoeker en zijn gezin een vrees is ten aanzien van Griekenland, waar zij verblijfsgerechtigd zijn. Zolang deze procedure loopt kan verzoeker NIET gerepatriëerd worden naar Griekenland.

DVZ kan zich onmogelijk verschuilen achter het feit dat zij hiervan niet op de hoogte is daar verzoeker dit verklaart heeft, en dit tevens opgenomen is in de beslissing: "hij wenst wel terug te keren naar Duitsland alwaar hij asiel heeft aangevraagd".

Verzoeker wenst dus wel degelijk mee te werken aan een vertrek uit België en een terugkeer naar Duitsland. Er zijn dus wél minder verregaande maatregelen mogelijk in casu.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat na hieromtrent deugdelijk te motiveren.

- 5.2.2.

Verweerster oordeelt dat er in hoofde verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan.

Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn;

“Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld.”
(Kamer 2016-2017 2548/1 p16)

en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017). Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

Verweerster verwijst naar slechts volgende objectieve omstandigheden:

- Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn verblijf heeft trachten te regulariseren;
- verzoeker werkt niet mee met de overheden want heeft zich niet aangemeld bij de gemeente en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert ;

Verweerster gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker in acht te nemen.

Verzoeker wenst immers wel degelijk terug te keren naar Duitsland, alwaar hij samen met zijn echtgenote en drie kinderen een lopende asielprocedure heeft. Er is aldus geen gevaar op onderduiken indien verzoeker de nodige bijstand zou verkrijgen teneinde deze terugkeer mogelijk te maken.

“Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken”

(Kamer 2016-17, 2548/1, p 19-20)

De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen!

De beslissing dient te worden vernietigd.

5.3.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij steeds heeft meegewerkt, doch niet akkoord kan gaan met een repatriëring naar Griekenland, het land waarvan hij in Duitsland bescherming heeft gevraagd! Dit zou een schending betekenen van het non-refoulement beginsel.

Het non-refoulement beginsel zit vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag:

"1. No Contracting State shall expel or return (" refouler ") a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his life or freedom would be threatened on account of his race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.

2. The benefit of the present provision may not, however, be claimed by a refugee whom there are reasonable grounds for regarding as a danger to the security of the country in which he is, or who, having been convicted by a final judgement of a particularly serious crime, constitutes a danger to the community of that country ."

De draagwijdte van artikel 33 geldt voor elke vorm van verwijdering of overbrenging van personen, ongeacht hun status, wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat de terugkeerder bij terugkeer het risico loopt op onherstelbare schade als gevolg van wegens foltering, mishandeling of andere ernstige schendingen van de mensenrechtenverplichtingen. Als inherent element van het verbod op foltering en andere vormen van mishandeling, wordt het beginsel van non-refoulement gekenmerkt door zijn absolute karakter zonder enige uitzondering. In dit opzicht is de werkingssfeer van dit beginsel krachtens de relevante verdragen inzake mensenrechten ruimer dan die van het internationale vluchtelingenrecht. Het verbod geldt voor alle personen, ongeacht hun staatsburgerschap, nationaliteit, staatloosheid of migratiestatus, en het geldt overal waar een staat rechtsmacht of feitelijk toezicht uitoefent, zelfs buiten het grondgebied van die staat.

Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Griekenland is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve een schending uit van artikel 3 EVRM en van het non-refoulement beginsel."

Met betrekking tot de beslissing tot de terugleiding aan de grens, vervat in de bijlage 13septies, voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"6.1.

Zoals hoger uiteengezet waarborgt het zorgvuldigheidsbeginsel dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze worden voorbereid en gebaseerd zijn op correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerder de jure en de facto een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel garandeert dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Ook bij de beslissing tot terugleiding werden deze beginselen en verplichtingen niet gerespecteerd door de verweerder. De vernietiging van de beslissing dringt zich op.

6.2. Risico op onderduiken als reden voor terugleiding wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd. In de gevallen waarin een bevel wordt afgegeven zonder termijn kan verweerder tevens beslissen om de betrokkene terug te leiden naar de grens (artikel 7 Vw tweede lid juncto artikel 74/14 Vw).

De beslissing tot terugleiding is een individuele beslissing is waartegen een annulatie- en/of schorsingsberoep openstaat (RVV 8.02.2018).

Terugleiding is ter zake mogelijk navolgende gevallen:

" 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]³

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]¹ (art. 74/4 §3 Vw)

Verweerster beroept zich op het risico op onderduiken en opnieuw op hogervermelde objectieve criteria die op een risico tot onderduiken kunnen wijzen.

Hierboven werd uiteengezet dat de motieven waarop verweerster zich steunt om tot een risico tot onderduiken te besluiten ondeugdelijk zijn daar zij heeft nagelaten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij de beoordeling te betrekken. Minstens werden de motieven niet opgenomen in de beslissing waardoor de motiveringsplicht evident werd geschonden.

Verzoeker wenst immers nogmaals te benadrukken dat hij steeds heeft meegewerkt en zelf heeft aangegeven niet te willen terugkeren naar Griekenland omdat hij in Duitsland, samen met zijn echtgenote en drie kinderen, een asielprocedure lopende heeft. Er was dus absoluut geen risico op onderduiken, wel integendeel, indien verzoeker zou worden teruggebracht naar het land waarin hij een lopende asielaanvraag heeft (Dublin).

Op basis van deze motivering kan dan ook geen beslissing tot terugleiding worden genomen.

Ook de beslissing tot terugleiding dient te worden vernietigd.

6.3. Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelijkheden van het administratief dossier.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Zij houdt enkel rekening met de elementen die voordelig zijn voor haar, doch laat na om concreet te motiveren omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker dat zich op heden in Duitsland bevindt, waar de lopende asielaanvraag is, en dus niet in Griekenland.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

Beoordeling

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Vervolgens citeert verzoeker artikel 7 van de Vreemdelingenwet en benadrukt hij onder meer de passage waarin staat dat een vreemdeling kan worden vastgehouden tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel. Verzoeker stipt aan dat er moet gemotiveerd worden waarom er geen minder verregaande maatregelen aan de orde zijn. Hij acht de genomen beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd en wijst erop dat de beslissing geen rekening houdt met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier. Verzoeker haalt aan dat de motieven zich beperken tot het feit dat hij geen geldig paspoort of geldig visum heeft en dat hij door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Hij haalde echter aan dat hij een lopende procedure om internationale bescherming heeft in Duitsland en dat in het kader van die procedure moet worden nagegaan in welke mate hij en zijn gezinsleden een vrees hebben ten aanzien van Griekenland, waar zij een verblijfsrecht hebben. Zolang die procedure hangende is, kan verzoeker niet verwijderd worden naar Griekenland. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was, hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing en stelt wel te willen meewerken aan een overdracht naar Duitsland en dat er dus wel minder verregaande maatregelen mogelijk waren in casu.

De Raad herhaalt dat waar verzoeker in dit onderdeel van het middel ingaat op de vasthouding en het feit dat er minder dwingende maatregelen mogelijk waren, de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker ondertussen werd gerepatriëerd naar Griekenland en hij dus niet langer vastgehouden is in België en verzoeker bij dit betoog geen belang heeft. Waar verzoeker in dit onderdeel ook ingaat op zijn hangende procedure om internationale bescherming in Duitsland, komt hij daar verder in zijn betoog ook op terug, zodat de Raad dit infra bespreekt.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het motief van de gemachtigde dat er een risico bestaat op onderduiken. Hij wijst op de voorbereidende werken waarin wordt aangestipt dat dit risico actueel en reëel moet zijn, waarbij moet rekening gehouden worden met de objectieve criteria voorzien in de wet en ook met alle omstandigheden eigen aan het geval. Op dit laatste punt gaat de gemachtigde volgens verzoeker volledig in de mist. Hij stipt aan dat hij wil terugkeren naar Duitsland waar hij samen met zijn echtgenote en drie kinderen een hangende procedure om internationale bescherming heeft. Verzoeker meent dat bijgevolg geen gevaar voor onderduiken bestaat als hij de nodige bijstand krijgt om de terugkeer naar Duitsland mogelijk te maken. Hij concludeert dat de objectieve criteria op zichzelf dus niet volstaan om tot een risico op onderduiken te concluderen.

De Raad stelt vast dat de beslissing om geen termijn toe te staan voor vrijwillig vertrek in het bevel om het grondgebied te verlaten, steunt op twee rechtsgronden die elk afzonderlijk deze beslissing kunnen schragen.

Zo luidt artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als volgt:

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

“1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° [...]of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opheffen bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° [...], of;

6° [...]”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker moet dan ook met succes beide rechtsgronden aanvechten, zijnde het risico op onderduiken én het feit dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid, wil hij de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onwettig laten verklaren. Verzoeker betwist evenwel niet dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat uitgebreid wordt toegelicht door de gemachtigde, zodat dit motief de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen op zich kan schragen. Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op het betoog van verzoeker aangaande het risico op onderduiken wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een laatste onderdeel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten herhaalt verzoeker dat hij steeds heeft meegewerkt, maar niet akkoord kan gaan met een repatriëring naar Griekenland omdat hij in Duitsland juist bescherming heeft gevraagd tegen een overdracht naar Griekenland. Hij meent dat dit een schending zou zijn van het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker geldt dit beginsel ongeacht de status en zou het non-refoulementbeginsel een absoluut karakter hebben zonder enige uitzondering. Volgens verzoeker komt het hem terugsturen naar Griekenland neer op een onmenselijke en vernederende behandeling en dus op een schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

De Raad kan dit betoog van verzoeker zowel om feitelijke als juridische redenen niet volgen. Vooreerst stipt verweerder in de nota terecht aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing geen verzoek om internationale bescherming meer hangende had in Duitsland. Er blijkt immers dat op 25 oktober 2021 de Duitse autoriteiten in eerste instantie het terugnameverzoek van verzoeker aanvaardden in overeenstemming met artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening, hetgeen wijst op een afgewezen beschermingsverzoek in Duitsland. Verder blijkt dat op 13 december 2021 de Duitse autoriteiten communiceerden dat het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en zijn familie werd geweigerd omdat ze een beschermingsstatus in Griekenland hebben en op 16 december 2021 bevestigden de Griekse autoriteiten dat aan verzoeker in Griekenland reeds op 21 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend. Tot slot meldde op 4 mei 2022 de Duitse autoriteiten dat een overdracht van verzoeker ook niet meer mogelijk was, gelet op het verstrijken van de overdrachtstermijn overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-verordening.

De Raad wijst er ten overvloede op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat verzoeker, aan wie reeds op 21 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend, om die reden

sowieso buiten het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening valt (HvJ 5 april 2017, Daher Musa, C-36/17). Verzoeker kon dus door de gemachtigde om verschillende redenen niet meer naar Duitsland worden teruggestuurd op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag geldt voor elke vorm van verwijdering of overbrenging van personen "ongeacht hun status", kan de Raad niet volgen. Verzoeker citeert juist artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag waarin duidelijk staat dat geen enkele Lidstaat op welke wijze ook, een vluchteling zal uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Er wordt dus melding gemaakt van "een vluchteling". Verzoeker kan wel gevolgd worden dat een risico op schending van het non-refoulementbeginsel kan bestaan als men tijdens een procedure om internationale bescherming reeds iemand wil uitzetten of terugleiden, aangezien dan nog niet is onderzocht of iemand een vluchteling is of niet en de vaststelling van het vluchteling zijn een declaratief karakter heeft. Echter in het geval van verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds zowel door de Griekse als Duitse autoriteiten onderzocht of verzoeker een vluchteling is. Griekenland kwam tot de conclusie dat verzoeker enkel de subsidiaire beschermingsstatus toekomt, die subsidiair is aan de vluchtelingenstatus, en Duitsland heeft het verzoek ook afgewezen omwille van die beschermingsstatus in Griekenland. Waar verzoeker ook aanhaalt dat het non-refoulementbeginsel een absoluut karakter heeft, zonder enige uitzondering, is dit wederom in strijd met de bewoordingen van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat hij zelf citeert. Daarin staat immers "2. *Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.*" Bijgevolg is de uitzondering op de bescherming van het non-refoulementbeginsel als er ernstige redenen bestaan dat de betrokkene moet beschouwd worden als een gevaar voor de veiligheid van het land waar verzoeker zich bevindt, hetgeen hij in casu niet betwist aangezien hij niet ingaat op die motieven.

Een schending van het non-refoulementbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, moet van dit verdragsartikel wel aangenomen worden dat het een absoluut karakter heeft en aldus geen enkele uitzondering toestaat, ook niet in geval van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Artikel 3 van het EVRM biedt in dat opzicht dan ook een ruimere bescherming dan het non-refoulementbeginsel.

Echter, in casu kan de Raad ook geen schending aannemen van deze verdragsbepaling. Er werd immers een beschermingsstatus aan verzoeker toegekend in Griekenland en de gemachtigde heeft verzoeker ook naar die lidstaat verwijderd. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was reeds door Duitsland onderzocht of verzoeker een beschermingsstatus in Duitsland diende te krijgen, ondanks deze subsidiaire bescherming in Griekenland. Verzoeker stelt immers zelf dat hij in Duitsland heeft gewezen op zijn vrees om terug te moeten keren naar Griekenland ondanks de status aldaar. Duitsland heeft echter blijkens het administratief dossier dit verzoek afgewezen omdat verzoeker een beschermingsstatus heeft in Griekenland. Er is geen reden om aan te nemen dat Duitsland daarbij niet de nodige rechtspraak van het Hof van Justitie zou in acht genomen hebben (onder meer HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a. tegen Duitsland, C-297/17, C- 318/17, C-319/17 en C- 438/17 waaruit blijkt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk mag verklaard worden omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest). Om de procedurele redenen die verzoeker aanvoert, kan de Raad dus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemen.

Verder gaat verzoeker helemaal niet in op de specifieke vrees die hij heeft in Griekenland, zodat ook om materiële redenen geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden.

Wat betreft de terugleiding naar de grens gaat verzoeker in op het feit dat het risico op onderduiken niet afdoende of niet deugdelijk is gemotiveerd. Opnieuw stelt verzoeker dat de gemachtigde niet op afdoende wijze met zijn persoonlijke omstandigheden heeft rekening gehouden en wijst hij op zijn hangende procedure om internationale bescherming in Duitsland samen met zijn vrouw en kinderen. Volgens verzoeker is er dus absoluut geen risico op onderduiken maar wou verzoeker worden overgebracht in het kader van de Dublin III-verordening naar Duitsland. In elk geval werden de motieven niet opgenomen in de bestreden beslissing, zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Daargelaten de vraag of verzoeker nog enig actueel belang heeft bij het specifiek aanvechten van de beslissing tot terugleiding, aangezien verzoeker ondertussen reeds werd teruggeleid naar Griekenland, wijst de Raad erop dat de gemachtigde, anders dan verzoeker voorhoudt, bij het bepalen van het risico op onderduiken niet diende rekening te houden met een hangend verzoek om internationale bescherming in Duitsland aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten reeds communiceerden voor het nemen van de bestreden beslissing dat het verzoek om internationale beschermingsstatus was afgewezen omwille van de beschermingsstatus in Griekenland voor verzoeker en zijn gezin. Ook een overdracht naar Duitsland in het kader van de Dublin III-verordening, waar verzoeker op aanstuurt, was op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer mogelijk om verschillende redenen. Zo blijkt dat ondanks een initieel terugnameakkoord van Duitsland, de maximale termijn voor overdracht was verstreken, zodat Duitsland reeds voor de beslissing communiceerde niet langer de overdracht te aanvaarden. Bovendien stipte de Raad supra reeds ten overvloede aan dat aangezien verzoeker reeds op 21 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend door Griekenland, hij om die reden sowieso buiten het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening valt (HvJ 5 april 2017, Daher Musa, C-36/17).

Waar verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde in het licht van de motiveringsplicht geen motieven heeft opgenomen aangaande zijn persoonlijke omstandigheden in het licht van het risico op onderduiken in de terugleidingsbeslissing, stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel uitgebreid heeft gemotiveerd over de elementen eigen aan de zaak. Zo gaat hij zowel in het bevel om het grondgebied te verlaten als in de terugleiding uitgebreid in op de openbare ordeproblematiek van verzoeker, hetgeen feiten zijn die eigen zijn aan de zaak. Daarnaast heeft hij ook oog gehad voor de elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht heeft aangevoerd. De bijlage 13septies dient immers in zijn geheel te worden gelezen en de gemachtigde gaat in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten in op de elementen die verzoeker in de vragenlijst hoorplicht heeft ingevuld.

Tot slot stelt verzoeker dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden moet rekening worden gehouden met het rechtszekerheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel. Hij meent dat de gemachtigde enkel heeft rekening gehouden met de elementen die voordelig zijn voor hem, maar nalaat om concreet te motiveren over het privé- en gezinsleven van verzoeker dat zich in Duitsland bevindt waar hij een hangende procedure om internationale bescherming heeft.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad is van oordeel dat de toelichting van verzoeker niet toelaat aan te nemen dat in casu de gemachtigde zodanig zou opgetreden hebben dat de rechtsgevolgen van verzoeker zijn handelen niet konden worden ingeschat, noch dat het bestuur op een onstandvastige wijze heeft opgetreden.

Wat betreft het gezins- en privéleven van verzoeker heeft de gemachtigde gemotiveerd dat verzoeker heeft verklaard geen in België verblijvende familie en of minderjarige kinderen te hebben. De gemachtigde heeft er ook mee rekening gehouden dat verzoeker een broer heeft die op bezoek gekomen is in de gevangenis maar dat deze broer niet was terug te vinden in de bestanden. De gemachtigde heeft aldus niet enkel rekening gehouden met elementen die voordelig zijn voor het bestuur, zoals verzoeker aanvoert. Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde niet is ingegaan op het feit dat zijn vrouw en kinderen vermoedelijk in Duitsland verbleven op het moment van de beslissing. Echter, zoals blijkt, heeft Duitsland gecommuniceerd dat het gehele gezin een beschermingsstatus heeft in Griekenland en dat zij om die reden het internationaal beschermingsverzoek van het gezin hebben afgewezen. Dit is een aanwijzing dat verzoeker zijn vrouw en kinderen aldus ook niet langer legaal op Duits grondgebied verbleven en het is niet duidelijk waarom het gezin van verzoeker niet in Griekenland zou kunnen worden herenigd. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 33 van het

Vluchtelingenverdrag, van het non-refoulementbeginsel of van het respect voor de menselijke waardigheid blijkt niet in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten noch in het kader van de terugleiding.

Het middel gericht tegen de bijlage 13septies is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13sexies) voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van het non-refoulementbeginsel en van het respect voor de menselijke waardigheid.

Hij licht het middel toe als volgt:

“7.1.

Verzoeker werd een inreisverbod opgelegd voor 10 jaar.

Dit is niet proportioneel. Verder is het inreisverbod ook gebrekkig gemotiveerd.

7.2.

Het inreisverbod wordt gebaseerd op artikel 74/11, §1, vierde lid Vw., nl; op basis van bedreiging voor de openbare orde.

Evenwel dient opnieuw te worden vastgesteld dat verweerder louter verwijst naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge.

Verder wordt gesteld dat er geen schending kan zijn van art. 3 of 8 EVRM door te verwijzen naar de verklaringen van verzoeker bij de ingevulde vragenlijst.

Verzoeker heeft immers duidelijk bij zijn hoorrecht laten weten dat hij, samen met zijn gezin, een lopende asielprocedure heeft in Duitsland. De asielprocedure dient teneinde te kunnen nagaan of er in hoofde van verzoeker en zijn gezin een vrees is ten aanzien van Griekenland, waar zij verblijfsgerechtigd zijn. Zolang deze procedure loopt kan verzoeker NIET gerepatriëerd worden naar Griekenland.

DVZ kan zich onmogelijk verschuilen achter het feit dat zij hiervan niet op de hoogte is daar verzoeker dit verklaart heeft, en dit tevens opgenomen is in de beslissing: "hij wenst wel terug te keren naar Duitsland alwaar hij asiel heeft aangevraagd".

Er is aldus wel degelijk schending van art. 3 en 8 EVRM indien verzoeker zou worden gerepatriëerd naar Griekenland en zo zou worden gescheiden van zijn gezin dewelke momenteel nog in lopende asielprocedure zijn in Duitsland. Het inreisverbod schendt dan ook de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid. De bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd.”

Verzoeker meent dat de termijn van tien jaar disproportioneel is. Volgens verzoeker wordt louter gewezen op de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge en dat er geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan zijn op basis van de verklaringen van verzoeker, zoals ingevuld in de vragenlijst. Opnieuw stipt verzoeker aan dat hij duidelijk in het kader van zijn hoorrecht heeft laten weten dat hij samen met zijn gezin een lopende procedure heeft om internationale bescherming in Duitsland. Die procedure had juist de bedoeling na te gaan of er een gegronde vrees voor vervolging kan aangenomen worden ten aanzien van Griekenland waar zij verblijfsgerechtigd zijn. Zolang die procedure in Duitsland hangende is, kon verzoeker niet teruggestuurd worden naar Griekenland. Tot slot stipt verzoeker aan dat er ook een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen bij repatriëring naar Griekenland aangezien hij van zijn gezin wordt gescheiden dat nog in lopende procedure zit in Duitsland. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor.

De Raad erkent dat een inreisverbod van tien jaar een zwaar inreisverbod betreft. Er blijkt wel dat het inreisverbod enkel een draagwijdte heeft voor het Belgische grondgebied aangezien verzoeker een verblijfsrecht heeft in Griekenland, zoals hij zelf aanvoert en zoals ook blijkt uit het dossier. Het inreisverbod vermeldt ook uitdrukkelijk *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied*

van België". De gemachtigde kan evenwel op grond van artikel 74/11, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde verwijst daarbij terecht naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge tot de zware straf van 37 maanden waarvan 7 maanden met 5 jaar uitstel voor mensensmokkel. Hij gaat in detail in op de feiten en op de impact van mensensmokkel ten aanzien van de slachtoffers. Dit heeft hij ook afgewogen ten aanzien van de belangen van verzoeker door in te gaan op wat verzoeker in het kader van de vragenlijst "hoorplicht" heeft ingevuld. De Raad acht de motieven in casu afdoende, zodat geen schending voorligt van de formele motiveringsplicht. Anders dan verzoeker voorhoudt, volgt de Raad in casu ook niet dat de gemachtigde daarbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is te werk gegaan. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan niet aangenomen worden dat verzoeker of de leden van zijn gezin op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod nog een hangend internationaal beschermingsverzoek in Duitsland hadden, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM, van de menselijke waardigheid of van het non-refoulementbeginsel kan aangenomen worden. Bovendien weze het herhaald dat het inreisverbod in dit geval geen verbod betreft dat zich uitstrekt tot het Duits grondgebied, zodat ook niet als gevolg van dit inreisverbod verzoeker van zijn echtgenote en kinderen zou kunnen gescheiden worden. Zoals supra reeds aangehaald, blijkt niet waarom het gezin niet in Griekenland zou kunnen herenigd worden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van het non-refoulementbeginsel of van het respect voor de menselijke waardigheid wordt niet aangenomen.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES